

Indenrigsminister foreslaaet et Alderstillaeg til Københavns Postbude samt til Postmestrene og Reserverepositionsdirektøren. Man har strøget disse Alderstillaeg ned i Folketinget, jeg tror dog, saa vidt jeg huffer, at det var med et temmelig knebent Flertal. Jeg synes, det er lidt smaaligt over for disse Mænd, som her i København have en ganske særlig anstrengende Tjeneste, der ikke giver dem Lejlighed til noget andet Erhverv, og at man meget vel kunde have bevilget disse Tillæg. Det samme gælder i øvrigt med Hensyn til de Alderstillaeg, der vare foreslaaede til Telegrafbuden i København; og saa her — det drejer sig kun om 6,000 Kr. — synes jeg, det er noget knebent, at det andet Ting ikke har villet tilstaa dem.

I øvrigt skal jeg indskrænke mig til disse korte Bemærkninger. Det er meget muligt, at Lovforslaget, som det er kommet op til os, indeholder Grund til at give mange flere og langt betydeligere Bemærkninger; men jeg har ikke haft Lejlighed — ja det har da ingen af os i Grunden — til at se Forhandlingen ved 3dje Behandling, de Afgørelser, der have fundet Sted, og jeg mener derfor, vi maa nøjes med at lade Lovforslaget gaa til et Udvalg og til 2den Behandling saa snart som muligt.

Th. Nielsen: Den ærede kongevalgte Landstingsmand begyndte med at udtale sin Beklagelse over, at Lovforslaget er kommet saa sent til os; han tilføjede, at jeg plejer at søre, som han kaldte det, „en Slags“ Forsvar for den sene Tid, paa hvilken Forslaget kommer, og han vilde høre, om jeg ogsaa i Aar vilde føre en Slags Forsvar derfor. Ja, jeg mener nu unægteligt, at jeg tidligere har ført mere end „en Slags“ Forsvar derfor. Jeg skal for øvrigt straks begynde med den Erkendelse, at det jo ikke kan nægtes, at det er kommet sent, og jeg vil tilføje, at under ordinære Forhold var det for sent, ja jeg vil endogaa forstærke Udtrykket og sige, at det vilde være uforvarligt sent. Mere tror jeg ikke, det ærede Medlem kan forlange fra min Side. Men det ærede Medlem erkendte jo ogsaa, at der for Folketingets Finansudvalg og for Folketinget var et væsentlig undskyldende Moment til Stede for, at Forslaget er kommet saa sent til os. Naar han bemærkede, at Forhandlingen fra 3dje Behandling i Folketinget ikke var trykt endnu, er det jo ikke rigtigt. Jeg antager, at inden vi ere færdige med denne Forhandling, vil det være kommet altsammen. Men naar der i Folketinget forhandles Nat og Dag, og vi overvældes med Tidender og forfølsomt Stof,

saaledes som i den sidste Tid, saa kan det ikke bebrejdes os, at vi ikke kunne følge med, selv om vi have Lyft dertil. Der er dog et Par Ting, jeg vil nævne til Forsvar for denne Overvælden med Stof i det sidste Djeblig og Finanslovsforslagets sene Oversendelse, og jeg skal da først nævne, hvad det ærede kongevalgte Medlem selv hentydede til, de mange Ændringer, for hvilke ved den høje Regering heller ikke kan siges at være uden Skyld. Der var ved anden Behandling af Finansloven i Folketinget stillet 237 Ændringsforslag og ved tredje Behandling 269, i alt altsaa 506, og det er unægteligt, at de fleste af dem vare stillede af selve Regeringen, og at mange af dem desuden vare meget vidtløftige. Det turde i alt Fald være et væsentlig undskyldende Moment for, at Sagen er kommen saa sent til os. Dernæst vil det ærede kongevalgte Medlem jo have i Grunding, at Formanden for Finansudvalget (Berg) døde midt under Arbejdet. Det har naturligvis ogsaa maattet gøre sit til, at Forslaget er kommet saa sent her. Jeg vil imidlertid haabe, at den Skade, der kan komme deraf, ikke er større, end at den kan overvindes. Det ærede kongevalgte Medlem gik jo ud fra, at Sagen kun vil komme til anden Behandling, og jeg antager, at den Behandling kan der dog maasse nok blive tilstrækkelig Tid til. Men jeg antager som sagt, at saa snart vi ere komne ind i regelmæssige Forhold, vil Finansloven ikke komme for sent til os.

Det ærede kongevalgte Medlem udtalte i øvrigt sin Tilfredshed med Lovforslaget, i alt Fald en betinget Tilfredshed derved, i Sammenligning med tidligere Finanslovsforslag, de saakaldte „barberede Publer“. Ja, ganske vist er der megen Forskel fra tidligere Tid, baade med Hensyn til Forslagets Udseende og med Hensyn til den hele Behandlingsmaade. Det kan ikke nægtes, at Finanslovsforslaget i bægge disse Henseender har en helt anden Karakter end for en Del Aar tilbage. For en 20 Aar tilbage, i Begyndelsen da jeg blev Rigsdagsmand, lod Taleren altid paa Sparommelighed og Skatteborgernes Interessé, hvormod man var kneben over for de mere aandelige Formaal, f. Eks. over for hvad der hører under § 21. Men i saa Henseender er der jo stet store Forandringer. Man hører jo nu saa godt som aldrig Tale om, at man skal tage Hensyn til Skatteborgerne. Jeg kan vel nærmest betegne Forskellen derved, at medens man tidligere talte om Skatteborgerne og Skatteborgernes Penge, saa taler man nu om at give Skatteborgernes Penge den bedst